

SIOR TODAY

For Internal Circulation Only.

19 th MAY 2009

Dr. K.H. Sancheti (New Founder President) handing over the Chairmanship of SIOR to Dr. Parag Sancheti

SOARING TO GREATER HEIGHTS ... SIOR YESTERDAY.... SIOR TODAY.... SIOR TOMORROW

Mrs. Manisha Sanghavi

14th January, will be marked in golden history of SIOR. That was the day when our founder and former chairman Dr. K.H. Sancheti handed over the chairmanship to Dr. Parag Sancheti

It was the most emotional, overwhelming and joyous experience for all of us at SIOR

It was our usual top management meeting with Dr. K.H. Sancheti. Dr. Parag Dr. Pradhan and myself. Dr. KHS is always the first to come for the meeting and who always keeps up the time.

Before Dr. Parag and Dr. Pradhan came for the meeting, Dr. K.H. Sancheti said he want to hand over chairmanship to Dr. Parag. I wasn't surprised; I just thought it must be one of those things which were lingering over his mind. But when Dr. Parag and Dr. Pradhan came Dr. KHS announced that he wants to hand over the chairmanship to Dr. Parag from that time onwards and offered his chair to Dr. Parag .At that time all present for the meeting were shocked.

I didn't know it will happen so soon. Dr. KHS said it was the day of Sankranti and Chaturthi. It couldn't be more auspicious day. As we all know KHS is a perfectionist in whatever he does. He has never differentiated in students and Dr. Parag.

So unless he was sure of Dr. Parag taking the responsibility as a chairman he couldn't have thought of handing over the chairmanship to Dr. Parag.

Dr. Parag has made a name for himself as a surgeon and also a great administrator.

Dr. KHS has been a great vision and is known to the right things at right time. He is known for his hard work and turn liabilities into assets. He is been a great teacher to hundreds of orthopedic students.

Dr. KHS practiced for last 45 years has seen greater heights and with Dr. Parag we want to see greater heights at SIOR.

All too often we forget that organization is more than its logo / brand reputation what makes an organization great or outstanding are the hearts and mines that strive everyday to give their best to work as one and to make a difference.

Success is a very vast term. For me to become successful first requisite is to be a good human being, supplemented by innovative approach, ability to listen.

Secondly to be innovative and third to see far ahead in today's times.

as the health care scenario is rapidly changing. Dr. Parag has all these three

qualities as a successful person. So I am sure Dr. Parag is going to lead SIOR successfully.

We all have to work together as a team. We have to have synergetic effect. Synergetic means not one thing is standing in isolation. Everything in the system is adding to one another. So together there is efficient and effective team complementing one another.

We all work in a service industry. The expectations of our patients have gone up tremendously. In the past, at the times of Dr. KHS, patients just expected best medical treatment, but today its not so.

Now, best medical treatment and non medical services are expected by the patient. So we are very good in our medical services but need to gear up for non medical services.

In coming year's lot of new corporate hospitals will come up. We can't sit back and be complacent in whatever we have achieved. We need to gear up and have to pick up the best hospitals in Pune in the medical treatment and in our services.

We all wish Dr. Parag a very good luck and a very successful career.

CHAIRMAN'S MESSAGE

Dr Parag Sancheti

Dear members of SIOR,
In 1972 Dr K H Sancheti founded Sancheti Institute of Orthopaedics and Rehabilitation (SIOR) ,investing all his life and labor for it. Due to that sincere investment and great foresight the institute has today acquired an empire size today of which we all are so proud. On 14th January 2009 when the chairmanship was bestowed upon me, though I was aware that this would eventually happen, I had not expected that this change would occur so soon. Being the Chairman of the Institute is a great responsibility as well as great pride. SIOR has already established its credentials as a premier Orthopedic Institute nationally as well as internationally. It is indeed a herculean task for me to maintain and improve upon existing levels of excellence set by Dr K H Sancheti. However I consider myself fortunate to have been entrusted with this task and will leave no stone unturned to make sure we continue our strong tradition of excellent performance and continuous improvement.

In the near future SIOR plans to start Satellite Out Patient Departments and franchises in other cities of India so that we are able to cater to needs of more number of patients. I also want that people from anywhere in the world should be able to approach us and avail of our services through Health Tourism facilities.

With a team like ours I feel confident of our success. And in future too with teamwork and sincere efforts I think nothing will be impossible for us to achieve. At this juncture I wish to convey my heartfelt gratitude to the entire SIOR family of doctors, staff and personnel for their contributions in making SIOR what it is today and ask to pledge their support in the future as well. Henceforth I will concentrate my efforts to improve patient care and other services to patients. On behalf of all the doctors and staff, I assure you that we will always abide by the standard of ethics and good medical practices laid down by our founder Dr K H Sancheti. This would forever remain my primary quest that we serve all patients with equal zeal and not forget the human approach taught to us by our founder Dr K H Sancheti. I would like to thank Dr K H Sancheti for considering me capable of handling this huge responsibility.

Wishing my staff members the very best.

Speech by Dr. K.H. Sancheti for Convocation Ceremony at Mangalore University (NIITE)

A must read Article !!

I am sure, each of you must also be grateful to your parents who have taken tremendous efforts to bring you to this stage.

Do not forget your teachers who will be looking forward to your achievements in life with a hope that their efforts have fruitfully paid off. And finally you are an ambassador for your Institute. They have moulded you by giving you the best knowledge and facilities. They look forward to your success so that you spread the good spirit and thinking of the founder Shri K S Hegde all over the world.

Each and every person in this room has worked for your success. May it be your fellow classmates, who helped you through college or your room mate, who made sure you did not go hungry while preparing for an exam or the librarian, who welcomed you with a smiling face even though it was late at night. They are not asking for anything in return, only a familiar look when you see them many years later. You should never forget them. Nurture these ties for life.

Today is a great day, a day of mixed feelings. You are happy that you have achieved an important milestone. There is also sadness because you are leaving this great institute. Saying goodbye to so many friends is always difficult. Now the big question for you is what to do next? The uncertainty of the future is very frightening. You are at an important crossroad where clear cut directions are not available. You have to choose the right direction for your self. So how does one take such an important decision?

Do not think that after MBBS, MD/MS is the only option we have. We are in a competitive world today and it is the age of survival of the fittest. So, look at all the options ahead of you.

Healthcare has now become a corporate industry. This is a reality we have to accept and adapt accordingly. Technology is fast changing. We have to keep ourselves abreast with these changes. Remember in today's world you need to run as fast as you can to stay wherever you are. The changing Health Care Industry has given rise to many new interesting avenues. Clinical research, Management, Hospital administration, Biotechnology and Medical transcription are some of them. Each of these new branches is as rewarding as clinical medicine. All of them have a great potential for becoming a successful career. Another area I want to emphasise is the state of medical care in Rural India. The current ratio of allopathic doctors per thousand of population in India is a meagre 0.60 as compared with the world average of 1.5. ? Even if we churn out double the MBBS graduates every year, we won't achieve the required ratio in next 10 years.

According to one study 70% of interns in India wanted to settle in a major city where the population is only 20%. This makes the picture in rural India where the population is around 80%, very depressing. So, what is the solution? We need to look beyond the obvious and see how we can contribute to improve the present system. Believe me this is a great opportunity for someone with the qualities of entrepreneurship to start something like a chain of services.

I have learned a few things from my personal life. Today I would like to share with you some pointers

Initial step is SELF INTERROGATION. You have to answer questions like, What do you like or dislike? What do you find interesting or challenging? What are your goals?

Then comes an ASSESSMENT OF YOUR STRENGTHS AND WEAKNESSES. God doesn't send anybody empty handed and at the same time he doesn't tell you what he has given you. It is for you to find out what he has given and what he hasn't. During my college days, I realized that my friends could read 20 pages of a book in one hour and the same 20 pages would take me two hours. This was an obvious weakness in me. But I continued to toil for more hours and I realised that God has given me the capacity to do double the hard work. Reading was my liability but hard work was my asset so I converted my liability into asset.

While addressing you, I remember my younger days. I recollect my birth in a small trader's family running a grocery shop. During childhood as a school boy I had to earn to pay my tuition fee and this continued thereafter in College. I had to also constantly give a helping hand to my father in his work. The lessons of honesty, integrity and to be kind and humble to people have been imbibed in me from my parents. As I perceive, this is the single most important factor, which has been instrumental in my rapid progress and reaching to this present status. In view of this background, the commitment to reach out to the poor and provide them quality medical treatment at an affordable cost, has been deep rooted in my mind.

Ultimate message is to do what you enjoy so that you will be able to help yourself and the nation as well. Do not fall in the trap of the surrounding noise. Listen to all, analyse and then do what you feel is right for yourself. I remember a quote saying 'Nobody can go back and start a new beginning, but anyone can start today and make a new ending'. One important message is health is wealth! Ultimately why do we all work so hard? We want to be happy. So many people spend their health gaining wealth, and then have to spend their wealth to regain their health. A typical

day for me starts with waking up at 4 am. Then I exercise and perform yoga for one and a half hour. I am at Sancheti Institute at 6.30 am where we start our working day with prayer of all religions and meditation for my residents, which I conduct myself. I am convinced that meditation keeps everyone fresh and alert throughout the day. All resident doctors thus remain fresh working continuously from 6.30 A.M. to 8.00 P.M. every day. This kind of discipline is essential for success.

So what is the secret of my success? I started my practise with Rs 100 in my pocket which was just enough to print my letter head. But I worked very, very hard and with passion. I worked incessantly from 6 in the morning to midnight. On the weekends I use to hold camps in the rural areas to help the poor and increase awareness of the profession. Only the 5th weekend would be for my family. My commitment was always 100%.

My advice for you is the same. Work hard and work with passion. Enjoy your work. Mine is an example where finance is no obstruction to growth.

Do not fall for malpractice and sell your conscious cheap. You will only regret it later. Besides you have the obligation to adhere to the noble HIPPOCRATES OATH in letter and spirit of its contents. And if your conscience is clear you need not worry about things like consumer protection act, right to information act etc.

And last but not the least, always remember that the patient is supreme and above all. He is the most important person for you. So talk to him politely, explain things in detail and care for him like one of your own. My father taught me that in his grocery shop, the customer is God. I genuinely follow the same principle in practise and treat my patients as God.

In the end I would like to say that I see in your faces the same enthusiasm and passion. Do not be afraid to venture on new paths. Take risks but always intelligently and confidently. Always remember that success is not the property of brilliant people. An average man with passion and hard work can also have it.

I am sure you will ultimately succeed. Do you know why? Because you are the graduate of Hegde Academy!

We have always derived so many benefits from our family, Alma mater, medical fraternity, Society and the Nation. It is only fair that we give something back in return.

Concluding my address, I once again thank Professor M Shantaram Shetty for giving me this memorable opportunity

I wish good luck to you all!

Jai Niite University ! Jai hind !

My Experience in Sancheti Hospital

I have joined Sancheti Institute for Orthopaedics and Rehabilitation on the 1 st of September, 2008 as Manager Administration for the new Centre for Joint Replacement Surgery.

I always thought that the transition from one super speciality to the other Super Speciality that is from Cardiac to Orthopaedics (Joint Replacement) will be little difficult for me, but to my surprise it was smoother than expected. There are two noticeable differences :

1. Difference in culture : In the previous Organization it was mandatory to speak in English as far as possible for the Nursing Staff, Class III staff and other upper class Staff, so as to stay that the patient and their relatives were also expecting the same. While here it is a colloquial language and it is more acceptable . Now I am also comfortable although I am non Marathi speaking.

2. Get more work done with less number of staff : In the previous Organization the staff to patient ratio was 1: 4 and that is why the working norms were easy. To get the work done was also smooth . Here I find with less staff to get the work done to the entire satisfaction of the management is challenging and I accepted it and with my potentials and capabilities I am trying my best to give maximum satisfaction to the Management.

Another thing is that here I have less decision making of policies as they are decided by the Directors and others, there are more implementations here where as in the previous Organizations I was supposed to make policies and also to play part in implementation, and if both failed the blame squarely used to come on me. Here in case there is a short fall in implementation then I have to get it some how or the other from the concerned staff.

Both are cash rich Organizations and believes in quality work. Both believe in appreciation by masses at large.

Over all I am happy, working in this institute.

Indira A. Bhaduri
(Manager Administration)

Our New Chairman

On Wednesday 14th January, every body's hospital day, it was around 12.30 pm. Management committee meeting got over & our Director Administration - Mrs. Manisha Sanghavi told me that congratulate your Boss. I replied for what? She answered that SIOR has got its **NEW CHAIRMAN** & plan for his felicitations in our conference hall, today by 2.30 pm.

I was shocked for a minute & saw Dr. Parag sir coming out of the Board room, so I congratulated him. But he was calm & cool as usual. In my mind, I started analyzing (**1st sign of Chairmanship, SUCCESS HAS NOT GONETO HIS HEAD**)

Here we must appreciate Dr. K.H. Sancheti Sir, he has taken this "HIMALAYAN" decision when he himself was fit & fine. That means he must have done in depth study of Dr. Parag sir's capability of handling this institute.

In his felicitation, Dr Parag Sir admitted that he should overcome his weakness i.e. time management . (**2 nd sign of Chairman - HUMBLE & DOWN TO EARTH**). You need a very big heart & courage to admit your own weakness in front of your so many colleagues.

Right from his childhood , Dr. Parag Sir must have seen day to day activities of this institute. So definitely he must have planned something about this institute & its future. With this background he has stated his future plans in his felicitation speech in front of his colleagues & asked for their whole hearted cooperation (**3rd Sign of Chairmanship- VISION**).

On the very same day, his OPD went up to 9.00 pm in the evening, but still he was fresh. (**4th Sign of Chairmanship - HARD WORKING**).

In his sweet & short speech, Dr. Parag sir talked about so many points of this institute & stated how he would like to work in the future along with all the Colleagues. (**5 th Sign of Chairmanship - ANALYSING ABILITY**)

After his felicitation, he started coordinating the meetings of all the in charges & given them authority to take decision pertaining to their department, and given them assurance that he will honor back up their decisions. (**6 th Sign of Chairmanship - TEAM WORK & ENCOURAGEMENT TO COLLEAGUES**)

Lastly he said in those meetings that with this team & newer ideas he will be able to take SIOR & JRC to newer heights (**7 th Sign of Chairmanship - CONFIDENCE**)

If the chairman of our institute is having these qualities, then I don't have any doubt regarding the fast progress of SIOR & JRC under his chairmanship.

Dr. K.H. Sancheti sir has already brought this intitute to further high.

Up till now Dr. Parag sir has got excellent cooperation from his mother Mrs. A.K. Sancheti & wife Mrs. Archana Sancheti. In the future also he will get the same from both of them. And secondly, Mrs. Manisha Sanghavi & entire team of SIOR & JRC will wholeheartedly support him. And lastly for any guidance we all can look up to Dr. K.H. Sancheti sir.

Uday Vaidya
(Administrator)

CONGRATULATION TO OUR NEW CHAIRMAN

I was surprised when called all staff to conference hall for urgent meeting on 14th January, 2009, I thought some guests are there, when reached conference hall came to know the surprise news that Dr. Parag sir is going to be promoted as CHAIRMAN of SIOR in the place of Senior Sir,

I am working with Dr. Parag sir since last ten years, I am very happy that senior sir has decided to handover the total responsibilities to Dr. Parag sir, which he deserves . He is also qualitative hardworking, fast decision making & serving to the society nature like KHS Sir,

Now , expectations from Dr. Parag sir, is SIOR expansion, and new technology, better service to the society. I, am sure that he will take the SIOR to SKYHIGH, with working on (senior sir's) father's path.

Lastly, I wish him once again congratulations and always pray to Lord Ganesha to give him more strength, courage, to built more SIOR's in the world to serve the society and reach the topmost in his field.

B. Subhashchandra

Achievements

Inaugration Of The New Joint Replacement Centre On 7th Dec.09
At The Hands Of Honorable - Smt. Pratibhatai Devisingh Patil.

Dr Parag Sancheti Is Elected As The Secretary For IAS
In The Year 2009

'Another Feather In Our Cap' Our Trauma Team In AO Lab.
Inaugrated at the hands of
Prof. Chris Vander Werken on 8th May 2009

Dr. Chetan Pradhan Received AO International Trauma Fellowship
At Auckland City Hospital - New Zealand

WHAT I LEARNT FROM DR. K.H.SANCHETI

IF I LIVED YOUR PRAISE,
I LEARNT TO APPRECIATION
IF I LIVED WITH YOUR APPROVAL,
I LEARNT TO LIKE MY SELF.
IF I LIVED WITH YOUR FAIRNESS,
I LEARNT JUSTICE.
IF I LIVED WITH YOUR SECURITY,
I LEARNT TO FAITH.
IF I LIVED WITH YOUR ACCEPTANCE & FRIENDSHIP,
I LEARNT TO FIND LOVE IN THE WORLD.
GOD HAS GIVEN EVERYTHING I NEEDED THROUGH " U"
THANKS TO GOD
I WILL NEVER STOP PRAYER IN MY LIFE.

Nirmala

Success of Marriage (Story)

Once upon a time a married couple celebrated their 25 th marriage anniversary. They had become famous in the city for not having a single conflict in their period of 25 years. Local news paper editors had gathered at the occasion to find out of the secret of their well known "Happy going marriage."

Editor : Sir . It's amazingly unbelievable. How did you make this possible?"

Husband recalling his old honeymoon days said : " We had been to Shimla for honeymoon after marriage . Having selected the horse riding, finally we both started the ride on different horses. My horse was pretty okay but the horse on which my wife was riding seemed to be a crazy one.

On the way ahead, that horse jumped suddenly making my wife topple over. Recovering her position from the ground , she patted the horse's back & said " This is your 1 st time." She again climbed the horse & continued with the ride. After a while , it happened again. This time she again kept calm & said " This is your second time" & continued. When the horse dropped her third time, she silently took out the revolver from the purse & shot the horse dead !!! I shouted at my wife " What did you do? You psycho.... you killed the poor animal . Are you Crazy"?

Husband: " That's it we are happy ever after. "

Rajshree Shinde
(Ward Incharge)

एस. आय. ओ. आर. ची उंच भरारी कडे वाटचाल एस.आय. ओ. आर. - काल, आज व उद्या सौ. मनीषा संघवी

१४ जानेवारी २००९ हा संचेती हॉस्पिटलच्या इतिहासातील सुवर्णाक्षरानी लिहून ठेवणारा दिवस. याच दिवशी सूर्य अवकाशात मकर राशित संक्रमण करतो तसेच या भूतलावर त्याच दिवशी अजून एक संक्रमण घडले. हॉस्पिटलचे संस्थापक व पूर्वीचे अध्यक्ष डॉ.के.एच. संचेती यांनी संस्थेच्या अध्यक्ष पदाची सूत्रे डॉ. पराग संचेती यांना बहाल केली.

हा एक आम्हा सर्वांसाठी उत्साहाने ओसंडून वाहणारा, अतिशय आनंदाचा आणि भावनाशील दिवस होता.

हॉस्पिटलच्या अति उच्च व्यावस्थापनांमध्ये डॉ. के. एच. संचेती , डॉ. पराग संचेती, डॉ. चेतन प्रधान व मी यांचा समावेश आहे. नेहमीप्रमाणे त्या सभेलाही डॉ. के. एच. संचेती हे उरल्यावेळी प्रथम खुर्चीत बसले. डॉ. प्रधान व डॉ. पराग येण्यापूर्वी ते म्हणाले की मी माझ्या अध्यक्षपदाची सूत्रे डॉ.पराग यांना सुपूर्त करू इच्छितो. मला मुळीच आश्चर्य वाटले नाही. कारण माझ्या मनात असा विचार आला की , त्यांच्या डोक्यांत अनेक बांबीचे विचार घोळत असतात त्यापैकीच हा एक विचार असावा. तथापि ज्यावेळी डॉ. प्रधान व डॉ. पराग तेथे आले त्यावेळी लगेचच त्यांनी डॉ. पराग यांना अध्यक्षीय खुर्चीत बसवून अध्यक्षपदाची सूत्रे सुपूर्त करण्याबाबतची घोषणाही करून टाकली. सभेला उपस्थित असणाऱ्या सर्वांना तो एक आश्चर्याचा धक्काच होता.

या गोष्टी इतक्या लवकर घडतील याची मला कल्पना नव्हती. डॉ. के. एच. संचेती म्हणाले की आज संक्रातीचा व चतुर्थीचा दिवस आहे. असा शुभ दिवस क्वचित येतो. आम्हा सर्वांना कल्पना आहेच की डॉ. संचेती म्हणजे एक नैतिक परीपूर्णतेचे चालते बोलते उदाहरण. त्यांनी डॉ. पराग व इतर संचेती परिवार ही अध्यक्षपदाची सूत्रे सांभाळण्यासाठी परीपूर्ण आहेत ह्याची खात्री झाल्याशिवाय ती सूत्रे बहाल करणारच नाहीत.

डॉ. पराग यांनी एक सर्जन व उत्तम प्रशासक म्हणून स्वतःच्या नावाचा एक वेगळा ठसा निर्माण केला आहे.

डॉ. संचेती यांना एक दूरदृष्टी आहे व योग्य वेळी योग्य कामे करण्याची त्यांची ख्याती आहे. एक अविस्तर कार्य करण्याची त्यांची वृत्ती यामुळे ते अशक्य व अवघड गोष्ट ही सोपी व शक्य करून टाकतात. तसेच ते खऱ्या अर्थाने 'हाडाचे शिक्षक' आहेत. आज त्यांच्या हाताखालून शेकडो विद्यार्थी यशस्वीपणे शिकून गेले आहेत.

गेल्या ४५ वर्षांमध्ये डॉ. संचेती यांनी एस. आय. ओ. आर. ला एका उच्च पातळीवर नेवून ठेवले आहे. आता डॉ. पराग ती उंची कशी वाढवीतात हे आपण पाहू.

यश ही एक फार मोठी संज्ञा आहे. माझ्या मते यशस्वी होण्यासाठी तुम्ही एक उत्तम व्यक्ति असणे जरूरीचे आहे व त्याच्या जोडीला दुसऱ्याचे म्हणणे शांतपणे ऐकून घेण्याची क्षमता व नवीन गोष्ट स्वीकारून किंवा बदल घडविण्याचा मार्ग स्वीकारणारी वृत्ती असणे आवश्यक आहे. तसेच त्या व्यक्तिला दूर दृष्टी असणे फार जरूरीचे आहे कारण दिवसेंदिवस आरोग्य क्षेत्रामध्ये सतत बदल घडत आहेत. माझ्या मते डॉ. पराग यांच्यामध्ये हे सर्व गुण आहेत व म्हणूनच ते एक यशस्वी व्यक्तिमत्व म्हणून स्वतःला सिध्द करून एस. आय. ओ. आर. चे यशस्वीपणे नेतृत्व करतील.

आपण सर्वांनी मिळून एका संघ भावनेने एकत्रित काम करायचे आहे. म्हणजे आपल्या कामातुन 'एकीचे बळ अधिक' असते हे दर्शविले जाईल. काम करताना कोणीही एकटा पडणार नाही.

आपण सर्वजण सेवा संस्थेमध्ये काम करीत आहोत. आपल्या रुग्णांच्या अपेक्षा आता फार वाढल्या आहेत. पूर्वीच्या काळी डॉ. संचेतींकडून उत्तम वैद्यकीय उपचार घ्यायचे एवढीच अपेक्षा रुग्णांकडून होती पण आता तशी परिस्थिती नाही आहे.

आता रुग्ण उत्तम वैद्यकीय उपचारांनी व उत्कृष्ट अवैद्यकीय सेवेची अपेक्षा करतो आहे. वैद्यकीय उपचार व सेवेमध्ये आपण नाव मिळविले आहे पण त्याच बरोबर अधिक चांगली अवैद्यकीय सेवा सुविधा पुरविण्यासाठी कंबर कसणे आवश्यक आहे..

येत्या नजिकच्या काळात नवीन वैद्यकीय समूह रुग्णालये (हॉस्पिटलस) उदयास येतील. त्यामुळे आपण आता खूप कमवून ठेवले आहे व त्याच्यात बसून राहणे ही भावना मनातून काढून स्वस्थ बसणे परवडणार नाही हे लक्षात ठेवले पाहिजे . आपल्याला पूर्वी पेक्षा अधिक श्रम करून वैद्यकीय व्यवसायांत मिळालेले नाव व गौरव टिकवून ठेवण्याची जबाबदारी वाढली आहे हे लक्षात घेऊन संचेती हॉस्पिटलचे नाव पुण्यातील एक उत्कृष्ट हॉस्पिटल असे घेतले जाईल याकडे पाहिले पाहिजे .

डॉ. पराग यांना त्यांच्या भविष्यातील वाटचालीसाठी भरपूर शुभेच्छा !

डॉ. के. एच. संचेती यांचे भाषण - मँगलोर यूनिव्हर्सिटी मधील दीक्षांत समारंभ

अवश्य वाचा !!

प्रथमतः : या समारंभास 'आदरणीय अतिथी' म्हणून मला निमंत्रित केल्याबद्दल मी स्वतःला धन्य समजतो. माझा परीचय करून देताना माझ्या बद्दल जे चांगले चार शब्द सांगितले त्या व्यक्तिबद्दल ही माझी कृतज्ञता व्यक्त करीतो.

माझे वडील बंधू प्रोफेसर एम. शांताराम शेटी यांचाही मी आभारी आहे. ते जरी माझ्यापेक्षा वयाने लहान असले तरीही मी त्यांचा वडील बंधू असाच उल्लेख करणे योग्य होईल. कारण ते माझे सतत माझ्या व्यवसायात व शोधकामात प्रेरणा देणारे उगमस्थान आहे. अशी व्यक्ति आज एका आदर्श भूमिकेमध्ये तुमच्या सहवासात आहे हे तुमचे परमभाग्य आहे.

या संस्थेच्या पाचव्या दीक्षांत समारंभासाठी तुम्ही हजार आहात या बद्दल मी प्रथमतः तुमचे अभिनंदन करतो. तसेच या गर्वनय प्रसंगी तुमच्या शिक्षकांचे व अधिष्ठातांचेही अभिनंदन करतो. आपला पाल्य डॉक्टर ही पदवी संपादन करून पडल्याबद्दल मी त्या पालकांचेही अभिनंदन करतो.

मला खात्री आहे की, तुमच्यापैकी प्रत्येक जण आपल्या पालकांनी आपल्यासाठी जे अनेक कष्ट काढले, प्रयत्न केले की ज्या कष्टांमुळे तुम्ही आज या ठिकाणी पोहोचला आहात, त्याबद्दल तुम्ही तुमच्या पालकांचे ऋणी आहात.

आयुष्यात पुढे जात असताना तुम्ही सतत काहीतरी उत्तम यश मिळवित राहाव अशी अपेक्षा ठेवलेल्या तुमच्या शिक्षकांना / गुरुजनाना न विसरता तुम्ही निराश करणार नाही. मुख्य म्हणजे या संस्थेचे तुम्ही 'राजदूत' आहात हे ही तुम्ही विसरू नका. संस्थेने व गुरुजांना तुम्हाला उत्तम ज्ञान व सुविधा देवून घडविले आहे.

संस्थेचे संस्थापक श्री. के.एस. हेगडे यांची विचारसणी व शुद्ध हेतु तुमच्या यशाने तुम्ही जगभर पसरवाल अशी तुमच्याकडून अपेक्षा आहे. या सभागृहातील प्रत्येक व्यक्तीकडे तुमच्या यशासाठी कार्य केले आहे. तुमच्या वर्गातील सहकारी असो किंवा तुमच्या वसतीगृहाच्या खोलीतील तुमचा 'पार्टनर' असो, प्रत्येकाने तुमची परीक्षा चालू असताना, 'तू उपाशी तर राहिला नाहीस ना ? याची काळजी घेतली असणार. किंवा तुमच्या ग्रंथालयातील ग्रंथपाल असोत, त्यांनी सुध्दा उशीरा रात्रीसुध्दा ग्रंथालयात हसत मुखाने स्वागत केले असणार. हे सर्वजण तुमच्याकडून बदल्यात काहीही मागत नाहीत. आपल्या कुटुंबातील एक घटक म्हणूनच पुढील आयुष्यात तुम्ही त्यांना विसरणार नाही एवढीच त्यांची माफक अपेक्षा आहे. त्यांना तुम्ही कधीही विसरू नका व आयुष्य हे 'रेशमांचे बंधन' उत्तम करा.

आजचा दिवस हा फार भाग्याचा तर आहेच शिवाय तो संमिश्र भावनांचा आहे. आयुष्यातला प्रवासात एका पहिल्या टप्प्यापर्यंत पोहोचल्याचा आनंद तुमच्या मनात आहे. त्याच बरोबर या संस्थेतून आपण बाहेर जात आहोत म्हणून एका प्रकारचे दुःखही तुमच्या मनात जाणवत असणार. अनेक मित्रांना एकाच वेळी 'गुड-बाय' म्हणताना अंतःकरण कसे दाटून येते,

ते क्षण फार कठीण असतात. त्याच बरोबर आता पुढे काय हे मोठे प्रश्नचिन्ह ही त्याबरोबर उभे आहे. आता तुम्ही एका 'दिशाहीन चौकात' उभे आहात जेथून पुढे कोठे जायचे हे तुम्हास ठाऊक नाही. भविष्याच्या अनिश्चिततेची भीती वाटते आहे. तुम्हा स्वतःसाठी योग्य मार्ग तुम्हालाच शोधायचा आहे. एम.बी.बी.एस. नंतर एम.डी. किंवा एम.एस. हाच एकमेव मार्ग आहे असे मूळीच गृहीत धरू नका. आजचे जग हे स्पर्धात्मक असून येथेही 'जंगलचा कायदा' लागू पडतो. तेव्हा पुढे जाण्यापूर्वी वेळे अगोदरच निरनिराळ्या पर्यायांचा विचार करा. 'स्वास्थ्य संगोपन' हा एक सध्या सामुहिक उद्योग बनला गेला आहे, हे आपण आता स्वीकारणे जरूरी आहे व त्यानुसार आपण बदलले पाहिजे. तंत्रज्ञान हे दिवसेंदिवस अधिक गतीने बदलत आहे. या बदलांची आपण ओळख करून घेणे तितकेच जरूरीचे आहे. सध्याच्या जगात तुमचे असलेले अस्तित्व टिकविण्यासाठी तुम्हाला जितक्या अधिक गतीने काळाबरोबर दौड मारणे शक्य आहे तितकी दौड मारणे तुम्हाला मारली गेली पाहिजे. बदलत्या स्वास्थ्य संगोपन उद्योगाने नवनवीन संध्याना उपलब्धता करून दिली आहे. त्यामध्ये चिकित्साविषयक संशोधन, रुग्णालय प्रशासन, जैवतंत्रज्ञान व वैद्यकीय भाषांतर शास्त्र अशी नवी दालने उघडली गेली आहेत. हे प्रत्येक दालन 'चिकित्साविषयक औषध' दालना इतकेच महत्त्वपूर्ण व फलदायी आहे. या प्रत्येक दालनात यशस्वी कारकीर्द घडविण्याची प्रचंड मोठी सुप्त शक्ती आहे. असेच एक नवीन दालन म्हणजे 'ग्रामीण आरोग्य' जगाच्या तुलनेत एक हजारो जनसंख्येमागे डॉक्टरांचे प्रमाण १.५ इतके आहे पण भारतात ते फक्त ०.६० इतके कमी आहे. सध्या भारतातून एम.बी.बी.एस. ची पदवी घेवून जेवढे विद्यार्थी बाहेर पडतात. त्यांच्या दुपटीने जरी विद्यार्थी दर वर्षी पास होवून बाहेर पडले तरी हे जागतिक प्रमाण गाठण्यास आपणास कमीत कमी पुढील १० वर्षे लागतील.

एका अभ्यासाद्वारे असे दिसून आले आहे की शहरी भागातील लोकसंख्येचे प्रमाण २० टक्के असले तरी सुमारे ७० % विद्यार्थी शहरातच स्थिरावणे पसंद करतात. मग ८० % टक्के लोकसंख्या असलेल्या ग्रामीण लोकांनी आरोग्य सेवा सुविधांसाठी कोणाकडे पहायचे. त्यांची परिस्थिती अधिकच दारुण होत जाईल. मग यावर उपाय काय ? तेव्हा ही परिस्थिती बदलण्यासाठी व सुधारण्यासाठी आपण आतापासूनच पावले उचलली पाहिजेत. माझ्यावर विश्वास ठेवा, ज्या डॉक्टर विद्यार्थ्यांकडे उद्योजकशिलता आहे त्यांना विविध आरोग्यसेवांची साखळी / श्रृंखला तयार करण्याची ही एक उत्तम संधी चालून आली आहे.

मी माझ्या वैयक्तिक जीवनांतून काही गोष्टी शिकलो आहो. त्यातील काही अनुभव मी तुमच्याशी वाटू इच्छितो.

यातील पहिली पायरी म्हणजे आत्मनिरिक्षण तुम्ही स्वतःला प्रश्न विचारा किं तुम्हाला काय आवडते व तुम्हाला काय आवडत नाही. तुम्हाला कशात रस आहे किंवा तुम्हाला

कोणते आव्हान स्विकारायला आवडते. तुमचे ध्येय काय आहे ?

मग येते ती दुसरी पायरी. यामध्ये स्वतःचे बलस्थान व दुर्बलस्थान ओळखण्याचे. ईश्वराने तुम्हाला मोकळ्या हाताने पाठविले नाही पण तुमच्याबरोबर त्याने काय दिले आहे हे पण तुम्हास सांगितले नाही. पण आता तो शोध घेणे हे तुमचे काम आहे. माझ्या महाविद्यालयीन दिवसात माझे काही मित्र एक तासात २०-२० पाने वाचत असत. पण मला मात्र दोन तास लागायचे. हा कमीपणा मला जाणवू लागला पण मग माझ्या लक्षात आले की देवाने मला दुप्पट काम करायची क्षमता दिली आहे. वाचन हा माझा कमीपणा होता तर अधिक कार्यक्षमता हे माझे बल स्थान होते. कालांतराने माझ्या कमीपणा वर मात केली व माझा 'कमीपणा' हे सुध्दा माझे बल स्थानात बदलले गेले.

आज तुमच्या समोर मी उभा असताना मला माझे लहानपणाचे दिवस आठवतात. एका किराणा मालाचे दुकान चालविणाऱ्या कुटुंबात माझ्या शाळेची 'फी' भरण्यासाठी मी शिकविण्या करीत होतो. कॉलेजमध्ये गेल्यावर सुध्दा ही परिस्थिती फारशी बदलली गेली नाही. त्यावेळी सुध्दा मी मदत म्हणून वडीलांबरोबर त्यांना किराणा दुकानात हातभार लावत होतो. सचोटीपणा, कनवाळूपणा, दयाळूपणा अखंडत्व हे मला माझ्या आई वडिलांकडून मिळालेले धडे आहेत. मी जर भूतकाळात नजर टाकून त्याचा थोडासा अभ्यास केला तर मला असे दिसते की मी आजवर जी प्रगती करून जिथे उभा आहे त्यामागे आई-वडिलांकडून मिळालेले हे गुणच कामी आले आहेत. या पार्श्वभूमीमुळेच गरीबांना चांगल्या दर्जाची वैद्यकीय सेवा पुरविण्याची माझी ईच्छा, माझे स्वप्न पुरे करण्याची पाळे-मुळे माझ्या मनात त्यावेळीच रुजली गेली होती.

जे कार्य करताना ज्यात तुम्हास आनंद मिळतो व ज्या योगे तुम्ही स्वतःस व तुमच्या देशास मदत करू शकाल तेच कार्य करा हाच माझा तुम्हाला संदेश असेल. दुसरा महत्वाचा संदेश म्हणजे 'उत्तम आरोग्य ही खरी संपत्ती' शेवटी आपण एवढे काम कशासाठी करतो. आरोग्याकडे दुर्लक्ष करून प्रचंड पैसा मिळवायचा व तोच पैसा नंतर तेच आरोग्य परत मिळविण्यासाठी खर्च करायचा.

माझा सर्वसाधारण दिनक्रम असा आहे. मी पहाटे ४ वाजता उठतो, सुमारे १ तास योगा व व्यायाम करून मी सकाळी ६ वाजता माझ्या संचेती हॉस्पिटल मध्ये पोहोचतो. त्यानंतर मी माझ्या निवासी डॉक्टर विद्यार्थी बरोबर उपासना व ध्यान धारणा करतो. अनुभवाने माझी अशी खात्री आहे की, ध्यान व चिंतनाने सकाळी ६ ते रात्री ८ पर्यंत ताजे तवाने राहून सतत काम करीत असतात.

मग माझ्या यशाचे गुपीत कशात आहे ? खिशात फक्त १०० रुपये असताना मी माझ्या व्यवसायाला सुरुवात केली. त्या १०० पैकी काही रकमेने मी फक्त 'लेटर - हेडस' छापून घेतली. पण मी अतिशय संयमाने भरपूर कष्ट

घेतले. सकाळी ६ वाजल्यापासून रात्री १२ वाजेपर्यंत मी सतत काम करीत होतो. आठवड्याच्या सुट्टीच्या दिवशी मी खेडोपाडी जावून वैद्यकीय शिबीरे घेत असे. त्यामुळे माझ्या व्यवसायाच्या प्रसिध्दी बरोबरच मला गरीबांची सेवा करण्याची माझी इच्छा, संकल्पना पुरी करता आली. फक्त आठवड्याचा ५ वा शनी/रवी मी माझ्यासाठी राखून ठेवीत असे. माझी बांधीलकी मी अशी १०० टक्के पुरी करीत असो.

माझा तुम्हालाही हाच सल्ला आहे. कष्ट घ्या, अधिक कष्ट घ्या पण संयमाने. तुमच्या कामचा आनंद उपभोगा. माझे उदाहरण समोर ठेवा म्हणजे पैसा तुमच्या प्रगतीच्या आड कधीच येणार नाही.

कोणतेही गैरकृत्य करून स्वतःला विकू नका. तुम्हाला नंतर फक्त पश्चात्ताप होईल. उलट या वैद्यकीय व्यवसायात प्रवेश करताना जी तुम्ही शपथ घेता त्यातील शब्दांशी चिकटून राहा व त्यातील शुद्ध हेतु लक्षात ठेवा. जर तुमची सदसदविवेक बुध्दी स्वच्छ असेल तर ग्राहक संरक्षण कायदा व माहितीचा अधिकार असल्या गोष्टींची मुळीच काळजी करू नका. आणि सर्वांत महत्वाचे म्हणजे रुग्ण हा सर्वश्रेष्ठ आहे. ती तुमच्याकडे आलेली अत्यंत महत्वाची व्यक्ति आहे. त्याच्याशी अत्यंत आदबीने बोला, त्याला सर्व गोष्टी समजावून सांगा, व त्याची स्वतःसारखी काळजी घ्या. माझ्या वडीलानी मला किराणा दुकानात असताना सांगितले की 'ग्राहक हा देव असतो'. याच पध्दतीने मी अजूनही माझ्या रुग्णांकडे पाहतो व याच तत्वाने मी काम करतो.

शेवटी मी तुम्हास एवढेच सांगू इच्छितो की मी तुमच्यामध्ये अजूनही तोच उत्साह व त्याच भावना पाहतो आहे. तुमच्या पुढील प्रवासात जे साहसाचे नवे मार्ग दिसतील त्यांची भीती बाळगू नका, खात्रीशीरपणे व हुशारीने धोका जरूर पत्कारा. नेहमी लक्षात ठेवा की यश ही काही फक्त हुशार लोकांचीच मालमत्ता नाही आहे. सर्व साधारण व्यक्तिसुध्दा संयमाने व कष्टाने यश मिळवू शकतो.

मला खात्री आहे की शेवटी तुम्ही यशस्वी होणारच. कारण काय माहित आहे तुम्हाला ? कारण तुम्ही सर्वजण 'हे गडे अँकेडमी' चे स्नातक आहात.

आपल्या सर्वांना आपल्या कुटुंबीयंकडून समाजाकडून, वैद्यकीय व्यवसाय बंधूंकडून आणि आपल्या शिक्षण संस्थेतून काही ना काही फायदे मिळाले आहेतच. त्यामुळे त्याची परतफेड करणे हे ही आपलेच काम आहे.

भाषण संपविण्यापूर्वी या ठिकाणी येवून मला जी संस्मरणीय संधी दिली त्याबद्दल मी प्रोफेसर एम. शांताराम शेटी यांचे पुनश्च एकदा आभार मानतो.

आपल्या सर्वांना सुयश चिंतून मी आपली रजा घेतो.

जय निट्टे विद्यापीठ ! जय हिंद

HATS OFF TO SANCHETI PARIWAR

Many times Many good people live on this earth. They lead contended and peaceful life and just pass away.

But there are dedicated people like "Sancheti Pariwar" who want to go ahead with life achieving higher and higher level of success.

Yes ! they work hard for their dreams to come true and of course we all are aware of one famous thought "GOD HELP THEM WHO HELP THEMSELVES".

Certainly God has blessed Sancheti Pariwar because they want to do good to people of India and that make us very proud.

7 th December 2008 was auspicious day J.R. Hospital , Presence of all dignitaries of Pune City, was inaugurated by our dear President her excellency Mrs. Prathibha Patil.

What a proud and a happy day for all it was.

A beautiful Hospital came in existence which was named " Joint Replacement Hospital" an ultra Modern hospital and I am sure Pune city is proud of it.

We all watched with proud hearts . "JRH" was shining with fall of flowers and lovely decorations

An awesome sight, where our president arrived with all presidential and royal encourage very systematically everything was in order.

We all are aware of difficult times in Bombay at that time. But Hospital of that inauguration took place and a new will stone was crossed by Sancheti Pariwar and we all workers of Sancheti Hospital

With unity, Hard work , Love and dedication, I am sure that many more wonders will take place by Sancheti Pariwar.

Mrs. J.D. Sane

Honesty Award

Datta Nivrutti Gaikwad
दत्ता निवृत्ती गायकवाड

Tushar Madhukar Barathe
तुषार मधुकर बाराथे

Returned Rs. 5000/- cash to the patient which they found in lobby.

अध्यक्षीय भाषण

डॉ. पराग संचेती

प्रिय सहकारी मित्रांनो ,

१९७२ साली डॉ. के. एच. संचेती यानी त्यावेळी त्यांच्या जवळ असलेली सर्व पूंजी खर्च करून , अविश्रांत श्रम करून व संपूर्ण जीवन झोकून देवून या हॉस्पिटलची स्थापनेनी केली . त्यावेळी हॉस्पिटलची क्षमता अत्यंत सुमार दर्जाची होती. पण त्यांच्या त्यावेळी असलेल्या दूरदृष्टी मुळे व अविश्रांत श्रमांमुळे आज हा विशाल राजवाडा स्थापन झाला आहे, ज्याच्या बदल आपल्या सर्वांना त्याचा अभिमान आहे. १४ जानेवारी २००९ रोजी माझ्यावर अध्यक्षपदाची जबाबदारी टाकण्यात आली. आज ना उद्या हा पदभार मला सांभाळावा लागेल याची मला कल्पना होती तथापि तो दिवस इतक्या लवकर उजाडेल असे मला वाटत नव्हते. अध्यक्ष म्हणून या खुर्चीवर बसण्यात मला खूप अभिमान वाटत असला तरी त्याचबरोबर वाढती जबाबदारीही माझ्यावर पडली आहे याची मला जाणीव आहे. संचेती हॉस्पिटल – एस.आय.ओ.आर ही एक हाडांच्या रोगांच्या विकारावर उपचार करणाऱ्यारी संशोधन संस्था म्हणून देशातील पहिली विश्वासार्ह लौकिक मिळालेली संस्था असून तीचे जगभरातही नाव झाले आहे. असा लौकिक मिळालेले नांव तसेच जपून ठेवणे अथवा त्यात अधिक सुधारणा करणे हे काही सोपे सोपे काम नाहीत. तथापि अशा मोठ्या कामाची जबाबदारी माझ्यावर टाकली गेली या बदल मी स्वतःला नशीबवान समजतो. तसचे आपल्यावर सोपविलेले काम उत्तम प्रकारेच पार पाडण्याची जी आपली परंपरा आहे ती तशीच चालू

ठेवली जाईलच कदाचित अधिक सुधारली जाईल याची मला खात्री आहे. संस्थेच्या आपल्या पुढील नियोजनांमध्ये उपग्रहद्वारा बाह्य रुग्ण विभाग सुरू करण्याचा व भारतातील इतर शहरांमध्ये त्यांचा विस्तार करून अधिकाधिक रुग्णांना सेवा पुरविण्याचा विचार आहे. तसेच 'आरोग्याची सफर' ही एक वेगळी सुविधा पुरवून जगातील रुग्ण आपल्याकडे कसे उपचारासाठी येतील हाही पुढील नियोजनाचा एक भाग असेल.

मला खात्री आपल्या खर्चाची जी एक संघवृत्तीने काम करण्याची जी पद्धत आहे त्याने यश हे आपल्याच हाती आहे. तसेच भविष्यकाळात सुध्दा प्रामाणिक पणे सर्वांनी प्रयत्न केले तर कोणतीच गोष्ट आपल्याला मिळविणे अशक्य नाही . आज या घडीला एस.आय.ओ.आर. या कुटुंबातील सर्व डॉक्टर्स , सर्व कर्मचारी वर्ग व इतर सर्वांनी आपापला खारीचा वाटा उचलून जे काम केले त्याबद्दल मी सर्वांचा ऋणी आहे. तसेच पुढील काळातही असेच सहकार्य सर्वांकडून मिळेल याची खात्री आहे. रुग्णांची अधिक चांगली सेवा करणे, संस्थापक डॉ. के.एच. संचेती यानी घालून दिलेल्या नैतिकतेच्या मापदंडाची जोपासना करणे या बाबींचा पुढील येणाऱ्या काळात समावेश असणार आहे. हे घालून दिलेले नैतिकतेचे म्हणा अथवा आचारसंहितेचे मापदंड या मध्ये कोणतेही तडजोड न करता अथवा त्यांचे विस्मरण न करता आपल्या सहकार्यांच्या प्रगतिबाबत माझे आद्य कर्तव्य असेल हे मी कधीही विसरणार नाही.

चि. चेअरमन (डॉ. पराग)

चेअरमनशिप अगदी लहान वयात मिळणं व देणं ही अत्यंत महत्वाची बाब आहे. वडिलांनी म्हणजे डॉ. एच. के. संचेती यांनी त्याला तावून सुलाखून पाहिलं व मगच चेअरमनशिप दिली आहे.

ही बातमी मला कळली म्हणजे एकदम Function च्या वेळीचं. सर्व स्टाफच्या समोर डॉ.संचेतींनी परागला चेअरमनशिप दिली. सर्व जबाबदारी त्याच्यावर टाकून दिली. सर्वांना वाटले आता सर रिटायर्ड झाले, पण नाही. सर म्हणाले, "थांबा, मी रिटायर्ड झालो नाही, मी फक्त परागला संचेती Institute ची Chairmanship दिली आहे". मी माझे न्यू सेंटरेचे काम चालू ठेवणार आहे. पण त्याने स्वतःच्या जबाबदारीवर हे काम पहावे, अडचण आली तर मी मदत करेनच. मनिषा (माझी मुलगी) व डॉ. पराग सर्व बघून घेतील. सुदैवाने मनिषा व पराग दोघा बहिण भावाचे चांगले पटते व दोघे मिळून बरेच निर्णय घेतात. आता काम सर्वच वाढलं आहे. त्यामुळे त्यामागच्या सर्व गोष्टी वाढतात. Day to Day work पेशंटच्या अॅडमिशनस, ऑपरेशन रूमचे Cleanliness एकूणच सर्व स्वच्छता , सर्व पहावे लागते.

आमच्या वेळेस सोपं होतं. हल्ली पेशंटच्या मागण्या (Demand) पण खूप वाढलेल्या आहेत. त्यांचे Medical Knowledge (वैद्यकीय ज्ञान) पण वाढलेलं आहे.

पेशंट व त्यांचे नातेवाईक अनेक प्रश्न विचारतात. तेव्हा हॉस्पिटल चालवणे म्हणजे मोठी जबाबदारी असते. X-Ray मध्ये हाड जुडले की नाही ते स्पष्ट दिसतं. त्यामुळे परत जबाबदारी वाढते.

परत Day to Day Problems असतात. ब्रेकफास्ट, जेवण प्रत्येक व्यक्ती प्रमाणे वेगळ्या असतात, त्याच्या Demands वेगळ्या असतात. जेवणाच्या चवी, कॅन्टीन चालवणे फार अवघड होऊन जाते. परत आमही जैन त्यामुळे नॉनव्हेज देता येत नाही. ते बाहेरून आणावे लागते .

ओमानी पेशंटच्या अनेक मागण्या असतात. त्याला पुरे पडायंच म्हणजे एक अवघड काम आहे. ते आर्टिस्ट म्हणून त्याच्याकडे बघून निभवावे लागते. Shift Problems परत मावश्या, सिस्टर्स , मामा यांच्याकडून कामे करवून घ्यायची म्हणजे तारेवरची कसरत असते. सर्व प्रकारे पेशंट आनंदी (Happy) कसे राहिल हे काटेकोरपणे बघावे लागते.

सरांनी,मी आणि मदनकाकांनी आतापर्यंत सांभाळले ५ वर्षे आता सर्व मनिषा सांभाळते.

छोट्या हॉस्पिटलमध्ये मी, मदनकाका, प्रमोद, डॉ. तहेलिया थोड्या स्टाफमध्ये सर्व बघत होतो. पण आता प्रचंड बदल झाला आहे. सोपं नाही हे चेअरमनशीप कधी कधी तर 'मेरा नाम जोकर' सारखं खोटं खोटं , दुसऱ्याच्या समाधानीसाठी खोटं खोटं हसावं लागतं. हे हॉस्पिटल पुराण किती लिहिलं तरी पूर्ण होत नाही. तेव्हा आता पूर्ण करते .

हॉस्पिटल दोघा बहिण भावाने प्रेमाने सांभाळावे ही ईश्वरचरणी प्रार्थना करते. देव माझ्या परागला (चेअरमनला) सौ. मनिषाला यश देवो व आपली चेअरमनशिप, त्याने कोटेकोरपणे सांभाळावी ही ईश्वरचरणी प्रार्थना. जेव्हा लागेल तेव्हा डॉ. संचेतींची मदत घ्यावी.

आपली
सौ. अनुराधा संचेती

मी आणि माझा सत्संग

खरच, हया मीरा प्रभुजींच्या सत्संगामुळे माझ्या जीवनाला एक वेगळेच वळण लागले. उशीरा का होईना जीवनाला एक नवा मार्ग मिळाला

जैन धर्म आणि हा सत्संग ह्यात खूप साम्य आहे. जैन धर्माचीच तत्वे यामध्ये आहेत. परंतु Practical Life मध्ये कसे वागावे हे यामध्ये अत्यंत सोप्या भाषेत सांगतात.

कोणत्याही गोष्टीसाठी एक पैसा खर्च नाही योगीकडून कोणतीही अपेक्षा नाही. उलट योगीच्या चेहऱ्यावर समाधान दिसते. चेहरा एकदम तेजस्वी होतो.

साधी सोपी तत्व : १) तृती २) समाधान ३) छोटा में सोडायचा म्हणजे अहंकार सोडायचा ४) गोड बोलणे ५) क्रोध, मोह , माया न करणे सर्व काही जैन तत्वप्रमाणेच

मिठो मिठो बोल थारो कई बिगडे
आनंद गुरु केने थारो कई बिगडे ?
और कहते हैं -

और दुनिया का झूठा नाता हैं
दो दिनमे उड जाता हैं ।
ये सच का ऐसा नाता हैं
जो जीवनभर सहारा हैं ।
यह ज्ञान का दिपक जलते ही
अंधकार नहीं रहता हैं
और प्रेम का दीपक जलते ही
जीवन मंदिर बन जाता हैं ।
जिस दिल मे प्रेम के बीज उठे
वो एक दिन फल हो जाते हैं ।
कुछ ऐसे सद्गुरु होते हैं
जो मंजिल तक पहुँचाते हैं।
जो सत गुरु का बन जाता हैं
वो जीवनभर सुख पाता हैं।

या भजनामध्ये सर्व काही सत्संगाचे सार आहे, आम्ही कोण ? सर्व कर्ता करविता तो परमेश्वरच आहे. त्याच्याच आदेशाने सर्व जग चालले आहे.

सत्संगामध्ये एक फार सुंदर विचार सांगतात सूर्य प्रकाश देतो, तो कधी बील मागतो का ? ढग पाणी देतात, पाऊस पाडतात, ते कधी बील मागतात का ? एका भजनात हे सर्व आहे ते खालीलप्रमाणे

वाह वाह तेरी कारिगरि भगवान ।
नर तन का चोला सिला दिया ।
सुई धागा हाथ में कही नहीं ॥१॥

पते पते की न्यारी ।
तेरे हाथ में कतरन नहीं ॥२॥
भोजन दे जीव जंतु को ।
तेरे लगे भंडारे कहीं नहीं ॥३॥
फल सब्जी कई रस भरे
तेरे Essence की बोटल कहीं नहीं ॥४॥
मीठी वायू प्यारी लगे ।
तेरे लगे पंखे कहीं नहीं ॥५॥
बरसे जल इतना बरसे
आकाश में सागर कहीं नहीं ॥ ६ ॥
सारे जग को रंगा है तूने ।
पेंट और ब्रश कहीं नहीं ।
किया रोशन इस दुनिया को
बिजली की वायर कहीं नहीं ॥७॥
हर वक्त न्याय ही न्याय है ।
तेरी लगी कचहरी कहीं नहीं ॥ ८ ॥
हम सबको बनाया सत्गुरु ने
हथौडा, अवजार भी कहीं नहीं ॥ ९ ॥

एक तास मन कसं रंगून जातं म्हणून सांगू ?
सर्व कर्माचा त्याग होतो. एका तासात परचितन नाही, की छोटा में लूडबूड करत नाही.

योगी एक सुंदर हास्य देऊन आपले स्वागत करतात.

या सत्संगचे एक वैशिष्ट्य म्हणजे सृष्टीने जे निर्माण केले त्या सर्व गोष्टींचा उपभोग घ्या. नॉनव्हेज सोडून सर्व खा. आपल्या शरीराला ते पचवता आलं पाहिजे. जे शरीराला विष आहे ते तुम्ही खाऊ नका. असे थोडक्यात सांगितले आहे.

हे सोडा, ते सोडा म्हणून सांगतच नाही - अमुक एक शपथ घ्या, हे त्याग करा ते त्याग करा म्हणून म्हणत नाही - " Please enjoy your life in nature & what nature has given you".

मला या सत्संगमध्ये नेणाऱ्या माझ्या गुरु म्हणजे मिसेस परमार . फार सुंदर मार्गाकडे त्यांनी मला नेले आहे. तशाच माझ्या राजीदीदी , पण एक योगी शांततेची मूर्ति

जब प्रभु की कृपा अपार हुआ
तब पुरे सतगुरु मिलते हैं ।
ज्ञान तेरा हैं , अज्ञान मेरा हैं
ब्रम्ह ब्रम्ह करके चढ़ूँ नई सिद्धी ॥

सौ. अनुराधा संचेती

एक छानशी गोष्ट

एकदा स्वप्न आणि सत्य यांचे जोरदार भांडण झाले. विषय होता भविष्य घडविण्यात सर्वाधिक सहभाग कोणाचा. दोघेही खूप भांडले, झगडले पण निर्णय काही होईना. शेवटी या प्रश्नाचे उत्तर शोधण्यासाठी ते आपल्या मानसपित्याकडे - ब्रह्मदेवाकडे गेले. ब्रह्मदेवाने त्यांना सांगितले, " ज्या कोणाचे हात आभाळाला टेकतील आणि तरीही ज्याचे पाय जमिनीवर आसतील, त्याचा भविष्या घडविण्यात निर्णायक सहभाग असतो" दोघेही परत आले. स्वप्नाने आधी प्रयत्न केला. एकाच उडीत त्याचे हात आभाळाला टेकले, पण त्याचे पाय जमिनीपासून केव्हाच उचलले गेले होते. सत्याने नंतर प्रयत्न केला. त्याचे पाय कायम जमिनीवर होते, पण त्याचे हात आभाळपर्यंत कधीच पोचू शकले नाहीत. दोघांनीही खूप प्रयत्न केले, पण दोघांपैकी कोणीच यशस्वी होऊ शकले नाही. थकून परत एकदा ते ब्रह्म देवाकडे गेले, आणि या वेळेसे ब्रह्मदेवाने त्यांना सांगितले, " भविष्य घडविण्यात सत्य, आणि स्वप्न या दोघांचाही तितकाच मोलाचा वाटा असतो. खऱ्या अर्थाने यशस्वी भविष्य घडवायचे असेल, तर स्वप्नाला सत्याच्या खांद्यावर उभे राहायला हवे!

डॉ. वीराज वैद्य

डोळ्यात समुद्र दाटला

प्रेमशब्द दोन अक्षरांचा ,
नुसता ऐकल्यावर हर्ष होतो,
आणि, उच्चारला तर
दोन ओठांमध्ये स्पर्श होतो,
तुझ्या डोळ्यांतील इवलासा अश्रू,
समुद्राहून खोल वाटला
कारण, मीच होते म्हणून
माझ्या डोळ्यांत समुद्र दाटला.

अभिजीत

कधीही नको.....

आटले ते सूर सारे, तार तू छेडू नको
वेदनांच्या पुरात मी, पाणी थेंबभर मागू नको.
पावलांच्या त्या खुणांना , आज तू रोखू नको,
बधीरलेल्या या मनला, रकवण्यास तू लावू नको.
कोमजलेले फूल मी, गंध तू हुंगू नको,
चातकालवे अतृप्त मी , इच्छा मजकडे ठेऊ नको.
भविष्य माझे डोंगर दुःखाचे , अपेक्षेत सुरखाच्या येऊ नको,
चिखल सारे जीवन माझे, त्यात कमले तू फुलवू नको.
आयुष्य माझे अपूर्ण कविता, चाल तिला तू लावू नको.
क्षणभंगुर हे अस्तित्व माझे, मन तुझे त्यात गुंतवू नको.
निघताना अखेरचे श्वास माझे, आसवांत तू ढाळू नको
संपल्या निर्जीव देहावरती, श्रद्धांजली अश्रूंची तू वाहु नको.

श्वेतांबरी

प्रेमप्रवास

एक प्रवास प्रेमाचा,
हुरहुरणाऱ्या दोन जिवांचा
जिकलो तर संसार मांडायचा
अन् हरलो तर नवीन वाटा
शोधायच्या

अभिजीत

चुका पुन्हा चुकण्यासाठी

क्षणोक्षणी चुका घडतात, आणि श्रेय हरवून बघतात,
आपल्याच रिकाम्या ओंजळी आपल्याला, फार काही शिकवीत
असतात, कणभर चूकीलाही, आभाळाएवढी सजा असते.
चूक अन् शिक्षा यांची कधी ताळेबंदी मांडायची नसते,
एक कृती एकच शब्द, एकच निमिष चुकत हुकला,
उभ्या जन्माच्या चुकामुकीला, तेवढं एक निमित्त पुरंत,
अखेर हे सारं घडतं केवळ, आपण काही शिकण्यासाठी,
आपण मात्र शिकत असतो, पुन्हा पुन्हा चुकण्यासाठी

प्रियंका अंबेकर
(लॅब. टॅक्निशियन)

प्रवास

दिनांक २८ जुलै २००५ सालची गोष्ट आहे, जेव्हा पुर्ण महाराष्ट्रात पावसाने थैमान घालून सामान्य माणसांचा जीवन विस्कळीत केलं होतं. दिनांक २५ जुलै २००५ हा दिवस आम्हाला **Hospital Management Admission Interview** साठी बोलवलं होतं. सकाळी ५.२० ला सुटणाऱ्या रत्नागिरी - दादर पॅसेंजर कोकण रेल्वेने आम्ही माणगावला यायला निघालो. नुकतीच पावसाची सुरवात झाली होती. दुपारी दिड-दोनच्या सुमारास आम्ही पुण्यात येऊन पोहोचलो. माणगांव बस स्थानकातून सकाळी १०.१५ ची महाड - पुणे गाडी आम्हाला मिळाली होती. पुण्यात येईपर्यंत पावसाने चांगलच जोर पकडला होता. स्वार्गेटला उतरून आम्ही अप्पा-बळवंत चौकातल्या रत्नागिरीच्या स्थाईक असलेल्या देसायांच्या लॉजवर राहिलो. पुण्यात सुखरूप पोहोचलो हे सांगण्यासाठी घरी फोन लावला असता वडीलांकडून कळले की रत्नागिरीत पावसानो स्वतःची मनमानी करायला चांगलीच सुरवात केली आहे. पाऊस जास्त असल्याने आम्ही पुण्यात रात्रीच्या जेवणाव्यक्तिरीक्त कुठेही कुर केले नाही.

Interview चा दिवस उजाडला, भयंकर पाऊस पडत होता. आम्ही स्वतःच आवरून संचेती हॉस्पिटलला जायला निघालो. सकाळी ११ ते दुपारी २ वाजेपर्यंत आमचे **Interview** चालले. सहजच म्हणून घरी फोन लावला तर वडिल सांगत होते " बरं झालं तुम्ही कालच रेल्वेने गेलेत कारण आजपासून रत्नागिरी - दादर पॅसेंजर बंद करण्यात आली आहे". मुंबईमध्ये सुध्दा धुवांधार पाऊस पडतोय. त्यामुळे तुम्हाला जमत असेल तर आज रत्नागिरीला निघा नाहीतर रहा आजचा दिवस. पण तरीही इथे पुण्यात आमच कुणी नाही मग इथे राहून तरी काय करणार होतो ? त्यामुळे त्याच दिवशी जायच ठरलं... आणि पुढे पाऊस इतका मोठा प्रसंग आमच्यावर आणेल हे तरी कुठे माहित होतं । आम्ही तीही वेळ ढकलून स्वागेटला जायला निघालो संततधार पाऊस, भयंकर ट्रॅफिक आणि इथल्या काळ्या मातीचा कीळसपणा चिखल ... अक्षरशः वैताग आला होता.

आमची गाडी नऊ ऐवजी साडेनऊला फलकावर लावली "स्वागेटला - रत्नागिरी व्हाया कराड, मलकापूरस साखरचा." गाडीच्या सीट टु बाय थी असल्याने आम्ही तीघी मागच्या सीटवर जाऊन बसलो. आमच्या परतीच्या प्रवासाचा " श्रीगणेशा" झाला. तासाभरात सगळे प्रवासी गाढ झोपी गेले. रातकीडे आणि छोटे - मोठे बेडुकांचे आवाज त्या गुढ काळोखी शांततेला भंग करत होते. बसचा टपला पत्रा असल्याने पावसाचा चढ-उतार सहजच कळून येत होता. मी खिडकी शेजारी बसून रात्रीचा पावसातला प्रवास **Enjoy** करीतहोतो.

मध्यरात्री दोनच्या सुमारास गाडी कराड पास करून पुढे जाते तोच कळल की कुठेतरी दरड कोसळली आहे. "दरड" म्हणजे मातीचा आणि दगडांचा एकत्र असा ढीगारा. जो घाटाच्या / डोंगर दरीतल्या रस्त्यांवर का कोसळतो ? तर पाण्याचा प्रवाह डोंगरावरून पायथ्याच्या दिशेने होतो आणि तेव्हा ही डोंगराच्या वरच्या बाजूला स्थीरावलेली माती आणि दगड पाणी झाडपून सैल होऊन डोंगरातून जाण्याच्या रस्त्यावर येऊन अडकते / स्थीरावते. जे प्रचंड आकारान मोठा असल्याने वहातुन दिवसेंदिवस खोळंबते.

अशा परिस्थितीत गाडी पुढे नेऊ शकत नव्हते. कंडक्टर आणि ड्रायव्हरने आपसात संभाषण करून गाडी मध्येच रस्त्यात थांबण्यापेक्षा

पुढच्या स्थानका पर्यंत नेण्याच ठरलं. आम्ही मागे बसल्याने पुढे काय चालतय हे जास्त कळत नव्हते. शेवटी मलकापूर बसस्थानकात गाडी आणून थांबविली आणि कंडक्टर ने सर्वांना सुचना केली की पुढे आंबाघाटात मोठी दरड कोसळली असल्याने गाडी इथुन पुढे नेण्याची परवानगी आम्हाला नाही. पुणे स्टेशनच्या हेड ऑफिस मधुन अशी सूचना देण्यात आली आहे. अचानक हे एकून सर्वांची झोप उडून गेली. थोडा वेळ कुणाला काहीच कळलं नाही.

बऱ्याच वेळाने एका वयस्कर गृहस्थाने पुढे येऊन विचारलं की " मग इथे कीती वेळ थांबाव लागेल" ? तेव्हा कंडक्टरने दोन तास सांगितलं. दोन तासाच्या आशेवर सगळे पुन्हा पांगले. दोनचे तीन-तीनचे चार तास झाले. त्या वयस्कर गृहस्थांचा कंडक्टर - ड्रायव्हर सोबत भांडण वजा संवाद सुरु झालं. मलकापुरातल बस स्टॅन्ड सखल भागात असल्याने मागच्या बाजूने पाणी भरत चाललं होतं. गाडीचे टायर अर्धे भरून गेले होते. या वादात काही पुण्याच्या गाडीत बसून पुण्याला जायला निघाले. एका दोघा प्रवाशांनी तिथेच नातेवाईकांकडे रहायचा निर्णय घेतला. आणि जिद्दीने रत्नागिरीत जायच म्हणुन आम्हीच थोडे जण गाडीत बसून होतो. पुन्हा एकदा कंडक्टर - ड्रायव्हर आणि आमची सर्वांची भांडण झाली आणि असा निर्णय झाला की उरलेल्या प्रवाशांना घेऊन बस निदान आंबाघाटात जाऊन थांबेल, पुढे काही अडचण आल्यास शासन जबाबदार राहणार नाही. पुरेस उजाडत आलं होतं. आम्ही सर्वांनी तोंड न धुताच आमच्या जवळ असलेली बिस्कीट खालली. मलकापुरातून गाडी बाहेर काढताना खूप त्रास झाला. गाडी मुख्य रस्त्याला लावली. **NH - 204** जिथून रत्नागिरी फक्त ५५ कि.मी राहिल होतं. रस्त्यावर अजिबात रहादारी नव्हती, "जागोजागी झाडांच्या फांद्या, वाहुन आलेले मातीचे ढीग दगड गोटे, साठले होते. ड्रायव्हरने कुठल्यातरी कच्चा रस्त्याने गाडी न्यायची ठरवली. तो होता विशाळगडाचा कच्चा रस्ता..... मोठ मोठी खडी पसरलेला, एका वेळेस एकच गाडी येईल असा अरुंद, दोन्ही बाजूने किर्ण झाडी आणि मोठ मोठे वृक्ष रस्त्याचे बांध फुटत आलेले आणि पावसाचा जोर तेवढाच हे सगळं बघून खूप भिती वाटत होती. मनात खराब विचार येत होते.... गाडीचा टायर पंक्चर झाला तरं....! कसेबसे आंबागावात येऊन पोहोचलो. ड्रायव्हरने तिथे गाडी थांबविली ती थांबलीच. गावात बाहेरच्या बाजूला जेमतेम तीन हॉटेल्स म्हणजेच छोट्या टपऱ्या होत्या, एक **STD** बुध होता २-३ भाजीची दुकान बसं. दुपारचा एक वाजत आला होता सणकुन भुक् लागली होती. रत्नागिरी जवळ आली होती म्हणुन दिलासा वाटत होता. पण पुढे याहूनही कठीण प्रसंगाला आला तोंड दयायच हे कुठे माहित होतं. एका हॉटेलात आम्ही मिसळ खालली, इतक्या गंभीर वातावरणात पण आम्ही कोल्हापूरच्या सणसणीत मिसळीचा आनंद मात्र घेतला. मोबाईलला अजिबात कव्हरज नव्हतं. **STD** बुध बाहेर एकच गलका झाला. आम्ही मम्मीच्या ऑफिसमध्ये आणि घरी फोन लावले. सगळे खूप काळजीत होते.

आम्ही पुन्हा गाडीत जाऊन बसलो आमच्यामागे आडव्या सीटवर एक मुसलमान फॅमिली मधले ५-७ लोक होते. त्यात २ स्त्रिया आणि एक सहा महिन्याची मुलगी होती. त्यांच्यापैकी कुणाचा तरी वडलांचा देहांत झाला होता. आणि त्यांचं प्रेत यासर्वासाठी सकाळी ११ वाजल्यापासून शेवटचे पहायचे ठेवले होते. काय करायच ? हा विचार आम्ही सगळे करत होतो. तेव्हा त्यांच्यापैकी एक जण खाली उतरून पूर्ण

चौकशी करून आले. तेव्हा आम्हाला कळल की आंबागावातून ३-४ किमीवर जेथे आंबाघाटातला मधला टप्पा येतो त्या ठिकाणी खूप मोठी दरड कोसळली आहे. तरीसुध्दा एक जीपवाला लोकांना त्या दरडीच्या अलीकडे नेवून सोडत होता. पण पुढे काय ? कस जाणार ? हे सगळे प्रश्न मनात आले काहीच कळत नव्हतं. त्या मुसलमान फॅमिलीने आपापसात चर्चा केली आणि दरडीपर्यंत जायचे ठरविले आम्ही तिघीजणी खूप पेचात पडलो होतो. बसमध्ये राहिलो तर सेफ राहू अस वाटतं होतं. कारण बाहेर पाऊस कोसळला होता. ते झटपट गाडीतून खाली उतरले उतरताना माझ्या आईला म्हणाले, " आपको आना है तो आप आ सकते हो हमारे साथ ", देखते है । तीघीपण एकमेकांकडे पहात राहिलो, जस आमची तिघीची निर्णयक्षमता शून्य झाली होती. सार चिडिचूप शांत होतं, बाहेर रस्त्याच्या दोन्ही बाजूंना कसलीशी पांढऱ्या बुंध्याची गजबतीने लावलेली झाड एका मागे एक असे लाकडी खांब रोवल्यासारखी वाटत होती. आभाळ भरल्यान सुर्वाची किरण अंधुक येत होती. दुपारच्या २ वाजताच संध्याकाळ झाल्याच जाणवत होतं. माझी आई झटकून ओरडली. " श्वेता चल लवकर आपण त्यांच्या सोबत जाऊ पुढे ज पण होईल. ते पाहता येईल कारण रात्र या गाडीत काढण आपल्याला जमणार नाही. अजून किती उशीर लागेल दरड उचलायला त्याचा अदाजंही नाहीए..

आम्ही तिघीसुद्धा सगळं सामान उचललं आणि उतरलो गाडीतून खाली. पहातोतर ते सारे जण जीपमध्ये बसून निघत होते. खुपच धक्का -बुक्की चालली होती. आम्हीही त्यातच घुसलो. आरडा- ओरडा झाला पण मिळाली मधल्या सीटवर जागा .तीन जण बसतील अशा सीटवर ड्रायव्हर ने सहाजणांना कोंबल होतं.

थोडं पुढं गेल्यावर घाटाचा रस्ता सुरु झाला. टिप-टिप पाऊस आणि निसरडा रस्ता त्यान जीपचा वेग जीवघेणा... बापरे आडवी - तिडवी वळणं पण ड्रायव्हर सहज मागे टाकत होता. एकतर त्या जीपला वायपर नव्हते, उंचावर इतक धुक होतं की चार हातांवर उभा माणुसही दिसणार नाही. आम्ही खूप घाबरलो होतो. चार पाच कि.मी वर गाडी जाऊन थांबली . जीपमधुन उतरल्यावर एका गुराख्याने इथुन पुढं जायच याचा रस्ता आम्हाला सांगितला. डोंगराता खोदलेला रस्ता ज्याच्या एका बाजूला खोल दरी आणि दुसऱ्या बाजूला उंच डोंगर मम्मी झटकन म्हणाली आपण हा कडा चढून जाऊ . मी तिच्याकडे रागाने बघत सांगितलं "तुच जा एकटी " तो पाण्याने बुळबुळीत झालेला कडा आणि हातातली जड बॅग घेऊन मी अजिबात वर चढणार नाही. माझ्या पायात वाताने गोळे येतायत

आजुबाजूला फक्त एक ट्रक होता . आणि एक जीप होती त्या ट्रकमध्ये मस्कत वरून आणलेला एका एकोणीस वर्षाच्या मुलाचं प्रेत होतं. जे दहा दिवसापासून जहाजातून येत होतं. तो मुलगा रत्नागिरीतील साखरपा या गावातला होता. आणि दुसऱ्या जीपमध्ये एक छोटी **family** होती आई बाबा आणि त्यांचा मुलगा ... जो इंजिनिअरींगच्या राऊन्डस साठी पुण्यात आला होता.

त्या सहामहिन्याच्या मुलीला नेताना ती आई अगदी कासावीस झाली होती. माझ्या आईला त्रास होऊ नये म्हणुन मोठी सुटकेस मी हातात घेतली आणि माझ्या मैत्रिणीला आईच्या मागे चालयला सांगितलं. निसरड्या मातीवरून पाय घसरले म्हणुन चप्पल काढून हातात घेतली. इतके सगळेजण एकाच पायवाटेवरून गेल्याने तिची दलदल झाली होती. ढोपरांपर्यंत पाय त्यात रुतत

होते. एक हातात सुटकेस आणि दुसऱ्या हातात चप्पल त्यामुळे तोल सावरताना कठीण जात होतं. अचानक माझ लक्ष दरित खालच्या बाजूला गेलं दोन मोठ्या झाडांच्या मध्ये ट्रक कोसळून पडला होता आणि त्यातल्या ड्रायव्हरची मेंडकुळी होऊन सीटमागे अडकली होती. अगदी विसच मिनीटांची पायवाट होती आणि सगळे त्या वाटेकडे डोळे लावून काळजीने पुढे गेले. आणि मी ते भयानक दृष्य पाहीलं. मला काहीच सुचलं नाही आणि मी जोरात ओरडले. " मम्मी मला नाही येता येत आहे पुढे, माझे पाय पुढे उचलायला जमतच नाही." ते ऐकून पलीकडे पोहोचलेल्या माझ्या आईला बिथरून जायला झालं ती ओरडून मला सांगत होती, खाली बघू नको, तिथे काही नाहीए, सरळ पुढे ये हातातली बॅग दे सोडून." आई त्या मुसलमान **family** मधल्या लोकांना सागायला लागली कुणीतरी आणा तिला..... तेव्हा एकजण पुन्हा मागे आले, कशीबशी माझी बॅग घेतली आणि दोन हातांवर तोल सावरत त्यांच्या पावला मागेच पाऊलं टाकून आली. आम्ही काढलेला रस्ता बंद करण्यात आला कारण तो धोकादायक होता. हळू-हळू ट्रक आणि दरड बाजूला सारायचे प्रयत्न सुरु झाले.त्यांनी मला चांलायला सांगितलं. त्यामुळे माझे पाय जास्त मातीत रुतले नाहीत. दरडाच्या पलीकडे गेल्यावर लगेच पोलिसांची गाडी केनला घेऊन आली होती.

दरड पार करून आल्यावर पोलिसांनी आमला सर्वांना साखरपा बस स्थानकापर्यंत जायची सोय करून दिली. आम्ही त्या प्रेतासाठी आलेल्या पाच सहा गाड्यापैकी एका गाडीतून गेलो. साखरपा आल्यावर जेव्हा उतरलो तेव्हा सगळे लोक आमच्याकडे पहात होते. कारण आमचे कपडे पुर्ण चिखलाने माखले होते. जेव्हा दरड पार केली तेव्हा तिथे मोठा पाण्याच्या टँकरही बोलावला होता. त्यावर हात - तोंड धुताना मला खाली डांबरी रस्ता दिसला आणि क्षणभर कळलच नाही. की हा जर रस्ता आहे तर तो मला दरड पार करताना एकदाही का दिसला नाही. सहज वर पाहिलं तर दरड म्हणजे त्या डोंगराचा वरचा भाग ठीसूळ होऊन पूर्ण रस्त्यावर त्याचा नवीन डोंगर तयार झाला होता.आणि त्या भुसभुशीत मातीतुन आम्ही पलीकडे आलो होतो.

साखरपा डेपातून आमच्या सहा माणसांठी **Special** बस रत्नागिरीला जायला सोडली. आम्ही रत्नागिरीला पोहोचलो. माझ्या मैत्रिणीला तिच्या घरी सोडलं. तेव्हा तिचे आई बाबा माझ्या आईचे आभार मानत होते. माझ्या वडिलांचा जीव भांड्यात पडला आम्हाला पाहुन. दुसऱ्या दिवशी सकाळी रत्नागिरीच्या प्रसिद्ध वर्तमान पत्रात " तरुण भारत " मध्ये त्या ट्रकचं छायाचित्र देण्यात आलं होतं. तेव्हा माझ्या वडिलांना फार अभिमान वाटल की माझ्या आईने तातडीने निर्णय घेऊन आम्हाला सुखरूप रत्नागिरीत आणलं. कारण आम्ही ज्या बस ने रत्नागिरीत येणार होतो ती बस आंबागावात एक रात्र राहून पुन्हा पुण्याला रवाना झाली. आणि तो दरड कोसळलेला रस्ता मोकळा करायला जवळ-जवळ पाच दिवस गेले.

अशाप्रकारे मी संचेती हॉस्पिटल मध्ये **Interview** दिलेला आणि त्याचे **Remarks** घरी पोहोचेपर्यंत माझ्या लक्षातुनच गेले होते. कारण मधल्या काळात आम्ही जवळ - जवळ पंचविस तास मलकापूर आणि आंबा घाटात आमच्या घरी पोहोचण्याच्या **Destination** चे **Hurdles** पार करत होतो.... जिद्दीने.

श्वेतांबरी

(Purchase Dept.)